

αὐτοὶ δὲ ἄλλος δ', ἐκ τῆς ἐναντίας δὲ σκοπεῖν
 τὰ παρ' αὐτῶν καὶ οἷ φοβουμέναι καὶ ἀεικλιών-
 ται ἕως γὰρ αὐτῶν ἔχουσιν, οἷ ὀργίζονται ἀ-
 δυνάτοντος ἀμείβεσθαι καὶ ὀργίζεσθαι καὶ τοῖς
 εἰ ὀργῶν ποιήσασιν, ἢ ἐκ ὀργίζονται, ἢ πῶν
 ὀργίζονται οὐ γὰρ δι' ὀλεθροῦ φαίνοιντο παρ' αὐ-
 τῶν οὐδέ τις γὰρ ὀργίζομενος ὀλεθροῦ εἴη μηδὲ
 ὀλεθροῦ ἀμείβων ἢ εἰ ὀργῆ, μὴ λυπῆς καὶ
 ἀεικλιούσης αὐτοῖς. καὶ ἔχοντες δ' ἐναντίας
 τῶν ὀργίζεσθαι, δῆλον ὅτι παρ' αὐτοῖς εἰσὶν ὅτι, ἐν
 παρ' αὐτῶν, ἐν γέλωτι, ἐν ἔορτῃ, ἐν δολιχεῖα, ἐν
 κερταρῶσι, ἐν πληροῦσι ὄλεως, ἐν ἀμύπη καὶ
 ἠδονῇ μὴ ὑβριστικῇ, καὶ ἐν ἐλπίδι ὅτι πε-
 κεί. ἐπὶ κερταρῶσι, καὶ μὴ ὑβριστικῇ τῇ
 ὀργῇ ὄντες. πάντες γὰρ ὀργῶν μείζων ἢ παρ' αὐ-
 τῶν ληφθέντα τιμωρία κέρτερον· διὸ δὲ
 Φιλοκράτης, εἰπόντος πινός, ὀργίζομενος τῶ
 δῆμου, τί ἐκ δολογῆ· οὐ πύργε, ἔφη. δὴ αὖ
 πότε, ὅταν δῆλον ἴδω διαβεβλημένον παρ' αὐ-
 τῶν γίνονται, ὅταν εἰς δῆμον τῶν ὀργῶν ἀνα-
 λώσωνται ὅτι σμῆνι ὅτι Ἐργόφιλου μᾶλλον
 γὰρ χαλεπαίνοντες, ἢ Κολμηθένει, ἀφῆσαν,
 διὰ τὸ Κολμηθένει τῇ παρ' αὐτῶν κερτα-
 ρῶσι θανάτου καὶ εἰς ἔλωσι, καὶ εἰς μεί-
 ζον κερτὸν πεπονθότες ὄντες, ἢ οἱ ὀργίζομενοι
 ἔδρασαν αὐτῶν. ὡς αὖ γὰρ εἰληφέναι τιμωρίαν
 οἴονται. καὶ εἰς ἀδικεῖν οἴονται αὐτοὶ καὶ δι-
 κῶς πάσχειν. οὐ γίνονται καὶ ἢ ὀργῆ παρ' αὐ-
 τῶν δίκαιον. οὐ γὰρ ἐπὶ παρ' αὐτῶν τὸ παρ' αὐτῶν
 οἴονται πάσχειν ἢ εἰ ὀργῆ τῶν τοῦ. διὸ τῶ
 λόγῳ δὲ παρ' αὐτῶν ἀναγκαῖον γὰρ
 ἢ πῶν κολαζόμενοι καὶ οἱ δούλοι. καὶ εἰς μὴ
 αἰδέσθαι οἴονται, ὅτι εἰ αὐτῶν, καὶ εἰς
 ὅν ἔπαυον ἢ γὰρ ὀργῆ, τῆς κατ' ἕκαστον ὅτι
 δῆλον δ' ἐκ τῶ ὀλεσμοῦ διὸ ὀργῶν πεποίν-
 ται παρ' αὐτῶν ὀδυσσεὺς πτολιπόρτιον ὡς οὐ
 τιμωρημένον, εἰ μὴ ἦδετο καὶ ὑφ' οὐ, καὶ
 εἰς ὅτου. ὡς οὐτε τοῖς δῆμοις ὅσοι μὴ αἰ-
 δάονται, ὀργίζονται· ἔτε τοῖς πεπονθῶσι ἐπὶ,
 ὡς πεπονθῶσι τε τὸ ἔρατον, καὶ ἐκ ἀλγή-
 σισι γοῦσι αἰδέσθαι οἴονται οὐ οἱ ὀργίζομενοι
 εἰσίνονται. διὸ δὲ αὐτῶ Ἐκτορος ὁ ποιητής,
 πάντας βουλομένον τὸν Ἀχιλλεὺς τῆς ὀργῆς
 τῆς ἐνέως, Κωφῶ γὰρ δὴ γῶν ἀφῆλξ μ-
 νεάνων. δῆλον οὖν ὅτι τῶν κερταρῶν
 βουλομένων, ἐκ τούτων τῶν τῶν λεκ-
 τῶν αὐτῶν καὶ τῶν παρ' αὐτῶν ἐξοῦσι τῶν τοῖς

A Omnino autem ex contrariis oportet con-
 siderare ea, quæ pertinent ad leniendum.
 Et iis, quos timent, & propter quos pudore
 afficiuntur. quoad enim ita se habeant,
 non irascuntur. Fieri enim non potest, ut
 simul timeant, & irascantur. Et iis qui per
 iram fecerunt, aut non irascuntur, aut mi-
 nus irascuntur: non enim propter despi-
 cientiam videntur egisse. Nemo enim
 qui irascitur, despiciat. etenim despicien-
 tia vacat dolore, ira verò cum dolore est.
 Et iis, qui propter ipsos pudore afficiuntur.
 Et qui se habent contrario modo, ac
 illi qui irascuntur, profectò lenes sunt, ut
 in ludo, in risu, in festo, in felici die, in
 recta actione, in saturitate, omnino in in-
 dolentia, & voluptate sine contumelia, &
 in spe æqua. Præterea verò qui commo-
 rati sunt in ira, & non recenter irascun-
 tur. Sedat enim iram tempus. Sedat verò
 etiam alterius iram maiorem de alio sum-
 pta pœna prius. Quam ob rem rectè Phi-
 lostrates, dicente quodam, dum irascere-
 tur populus, quid te non defendis? Non-
 dum, inquit. Verùm quando? cùm alium
 videro in crimen vocatum. Lenes enim
 fiunt, cùm in alium iram consumpserunt,
 quemadmodum contigit in Ergophili ca-
 su. Magis enim ei succentes, quàm Cal-
 listheni, eum dimiserunt, propterea quòd
 D Callisthenem pridie morte multau-
 rant. Et, si conuicerint. Et, si maius malum
 passi sint, quàm ij, qui irascuntur, attulif-
 sent, quasi enim se sumpsisse pœnam pu-
 tant. Et, si se iniuste agere arbitrantur, &
 iuste pati. non oritur enim ita aduersus
 iustum: quia non amplius præter id,
 quod conuenit, putant se pati. ira autem
 id ipsum erat. Quam ob rem oratione o-
 portet prius castigare. molestè enim fe-
 runt minus, dum castigantur etiam serui.
 Et si eos non sensuros esse putant se ab
 ipsis offendi, & pro quibus passi sint. Nam
 ira singularium est. idque patet ex defi-
 nitione. Quamobrem rectè scriptum est,
 Dicito Vlyssèem euersorem, quasi non vl-
 tus esset, si non sensisset, & à quo, & pro
 quo. Quare neque aliis, quicunque non
 sentiunt, irascuntur, neque mortuis am-
 plius. quippe qui passi sint extremum,
 & non sint dolituri, neque sensuri, quod
 F illi, qui irascuntur, appetunt. Itaque
 bene de Hectore Poeta, dum mitigare
 vellet Achillem ab ira aduersus mortuum:
 Mutam equidem terram verberat. Mani-
 festum igitur est, iis, qui lenire vo-
 lunt, ex his locis dicendum esse, ipsos
 quidem parantibus eiusmodi: illos verò,